

**«Μες στου Αιγαίου τα νερά αγγέλοι φτερουγίζουν
και μες στα φτερουγίσματα τριαντάφυλλα σκορπίζουν».**

Το Αιγαίο, η αγέραστη μνήμη της παράδοσης και η ταυτότητα της μοίρας του ελληνισμού. Μια περιοχή ιερή, φορτισμένη με πανάρχαιους μύθους με θεούς, με ημίθεους, γοργόνες, με έναν κόσμο γοητευτικά μυθικό, αλλά και ρεαλιστικό ταυτόχρονα, με τους μεγάλους φιλοσόφους και τους μεγάλους ποιητές του.

Στην ιστορία της ανθρωπότητας το Αιγαίο Πέλαγος, με τα γραφικά νησιά του, αποτελεί το σημαντικότερο, ίσως και το σπουδαιότερο, θέατρο ιστορικών γεγονότων, αποτελεί θα λέγαμε την ιστορική και πολιτιστική “κολυμβήθρα” του Ελληνισμού, από τα άλλοτε γαλήνια και άλλοτε τρικυμισμένα νερά της οποίας αναδύθηκε ο ιστορικός βίος και πολιτισμός των Ελλήνων και, κατ’ επέκταση, της Ευρώπης.

Πρώτος ο Όμηρος, με τα δυο αριστουργήματά του, την Οδύσσεια και την Ιλιάδα, χάρισε στην ανθρωπότητα δυο αθάνατα έργα γνήσιας ποίησης και παγκόσμιας εμβέλειας. Στη θάλασσα του Αιγαίου, στις ακτές της Αιολίας και της Ιωνίας, πρωτοείδε το φως η λυρική ποίηση, η ελληνική και παγκόσμια φιλοσοφία. Στο Αιγαίο δημιούργησαν τα μεγαλόπνοα πνευματικά επιτεύγματά τους, εκτός από τον Όμηρο, η Σαπφώ, ο Πιττακός, ο Πυθαγόρας, ο Ιπποκράτης, ο Θαλής, ο Ηράκλειτος, ο Παρμενίδης και άλλοι.

Στα ανατολικά του παράλια, τις Ιωνικές ακτές, ο Χριστιανισμός συνάντησε τον Ελληνισμό, εκεί στις σβησμένες πλέον επτά λυχνίες της Αποκάλυψης, στο πρόσωπο και το έργο των μεγάλων Πατέρων της Εκκλησίας και τις αποφάσεις των Οικουμενικών Συνόδων.

Τα εκατοντάδες νησιά του Αιγαίου τα χαρακτηρίζουν ιδεομορφικά, ηθικά και πολιτισμικά στοιχεία στη γλώσσα, στα τραγούδια, στους χορούς, στα ήθη, στα έθιμα, στην αισιόδοξη διάθεση και στην έμφυτη αναζήτηση της χαράς - γι' αυτό και τα πολυπληθή λαϊκά «πανηγύρια» τους., λαογραφικοί πολύτιμοι θησαυροί που συγκροτούν τον αιγαιοπελαγίτικο πολιτισμό και συναρμολογούν την ιστορική μας συνέχεια μέσα στο χρόνο.

Το Αιγαίο Πέλαγος, μια συνήθως ήρεμη θάλασσα, που φωτεινή και γαλανή, με τη γλυκιά ατμόσφαιρά της και τα γραφικά νησιά της, τραβούσε σαν μαγνήτης όλους τους λαούς της Ανατολής και της Δύσης. Από τα πανάρχαια χρόνια, τα νησιά του Αιγαίου ήταν μία ασφαλής γέφυρα μεταξύ Ασίας και Ευρώπης. Το Αιγαίο ενώνει τις χώρες που το περιβάλλουν και εξελίχθηκε σε χώρο αντάμωσης λαών και πολιτισμών που κυριαρχούσαν σ' όλη τη διάρκεια της εξέλιξης της παγκόσμιας ιστορίας.

Το Αιγαίο έχει θεμελιακή σημασία στην ιστορία της χώρας μας, γιατί από τα προϊστορικά χρόνια ήταν θάλασσα ελληνική, η ελληνικότητα της οποίας επισφραγίστηκε τα νεώτερα χρόνια με τις νικηφόρες, του Ναυάρχου Κουντουριώτη

ναυμαχίες.

Σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου οι κόλποι και οι όρμοι δεν είναι τόσο πολλοί και βαθείς, σε κανένα άλλο μέρος του κόσμου τα νησιά δεν είναι τόσο κοντά το ένα με το άλλο, σαν μεγάλες πέτρες, που λες και τις έρριξε ο Θεός για να μπορούν οι άνθρωποι, πατώντας πάνω τους να το διαβούν. Οι ναυτικοί δε χάνουν ποτέ τη γη από το βλέμμα τους και πάντα βρίσκουν μέρος να προφυλαχθούν από κάθε απροσδόκητη τρικυμία.

Κάθε νησί και η Χώρα του, με την Αιγαιοπελαγίτικη αρχιτεκτονική, την αρμονία των ασύμμετρων κάτασπρων σπιτιών, τὰ κάστρα, τις αρχαιότητες, τις θαυμάσιες ακρογιαλιές, τα πολυαιώνια μοναστήρια, τις πολυάριθμες εκκλησίες κατὰ εξωκκλήσια, τα ανθρωποσωτήρια Προσκυνήματα, στα οποία τιμάται η πολυώνυμη Παναγιά του Αιγαίου και τα οποία προστατεύονται με το νοτισμένο από την αρμύρα των κυμάτων Ωμοφόριο του Αγίου Νικολάου ...

Στη σημερινή, όμως, ζοφερή πραγματικότητα, στα νερά του Αιγαίου δε φτερουγίζουν πλέον άγγελοι, αλλά ψυχές χάνονται ψυχές ανθρώπων και μικρών παιδιών, αναζητώντας μια καλύτερη ζωή, μακριά από πολέμους, καταστροφές, σφαγές, πείνα και δυστυχία, μια ζωή, που ως άνθρωποι δικαιούνται....

Και, αντί για τριαντάφυλλα, “ορώμεν ανθούν πέλαγος Αιγαίου νεκρούς”, βλέπουμε ν' ανθίζει νεκρούς το Αιγαίο, κατά τον προφητικό στίχο του Σεφέρη..

Και να δικαιώνει, κατά τραγική ειρωνεία την ονομασία του, που προήλθε, σύμφωνα με τις επικρατούσες εκδοχές, από δύο μυθικές προσωπικότητες, που χάθηκαν στα βαθυγάλαζα νερά του, το βασιλιά των Αθηνών Αιγέας, ο οποίος έπεσε στη θάλασσα και πνίγηκε, νομίζοντας ότι ο γιος του Θησέας χάθηκε πολεμώντας το Μινώταυρο, ή τη βασίλισσα των Αμαζόνων Αιγή, που πνίγηκε σ' αυτό το πέλαγος, μαζί με το στόλο της...

Ενώπιον μιας πρωτοφανούς, για τα σημερινά δεδομένα, διεθνούς τραγωδίας, που έρχεται να προστεθεί και να επιβαρύνει την εθνική μας τραγωδία, δεν ωφελεί η επισήμανση αιτίων και αιτιών, ούτε η επιμέτρηση και ο καταλογισμός ευθυνών, αλλ' ούτε και η αναζήτηση πραγματικών ή φανταστικών εχθρών.

Σίγουρα, ο Ελληνισμός δοκιμάζεται, αλλά δεν απειλείται από τους πρόσφυγες και τους μετανάστες. Δοκιμάζεται, όμως, και απειλείται από την προσωπική του καθ' ενός μας στάση, τώρα που χρειάζεται να αναδείξουμε στην Ευρώπη και την Ανθρωπότητα τους δύο πυλώνες της ειρήνης, της προόδου και του πολιτισμού, τον Ελληνικό Ανθρωπισμό και τη Χριστιανική Αγάπη!

Για να παραμείνει το Αιγαίο βασίλειο του Απόλλωνα και όχι επικράτεια του Πλούτωνα, κατά την προσφυέστατη έκφραση του Προέδρου της Δημοκρατίας!

† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β'

(Περιοδικό «ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ», Δεκέμβριος 2015, τ. 86)